

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

M. V.

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

zastoupený JUDr. Světlanou Semrádovou Zvolánkovou,
advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha 2

za účasti

Safety Real, fond SICAV, a.s.,
se sídlem Křižíkova 213/44, 186 00 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017,

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017 **se ruší.**

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- II. Žalovanému **se ukládá**, aby do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytl žalobci informaci, kdo je konečným vlastníkem (tedy držitelem akcií) společnosti Safety Real, fond SICAV, a.s. (IČ 24799751, se sídlem Křižíkova 213/44, 186 00 Praha 8), podle sdělení, která byla žalovanému poskytnuta v souvislosti s plněním usnesení zastupitelstva hlavního města Prahy ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10. Žalovanému **se ukládá** uvedené informace poskytnout ve struktuře: jméno, příjmení, rok narození a obec trvalého pobytu.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Dne 4. 10. 2016 podal žalobce u žalovaného žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“ nebo „zákon“), ve které požadoval informaci o tom, *kdo je skutečným vlastníkem společnosti Safety Real, investiční fond, IČ 24799751, který je dle výpisu z OR 100% vlastníkem společnosti Bohemians Real, a.s., IČ 25110543 – vlastník stadionu Dolíček, který má hlavní město Praha od této společnosti koupit*. Žalovaný rozhodnutím ze dne 14. 11. 2016, č. j. MHMP 2046734/2016, (dále jen „první rozhodnutí žalovaného“) tuto žádost podle § 15 odst. 1 informačního zákona odmítl, a to z důvodů podle § 11 odst. 2 písm. a) a § 9 odst. 1 informačního zákona. Ve strohém odůvodnění uvedl, že spol. BOHEMIANS REAL, a.s. výslovně odmítla poskytnutí požadované informace žalobci, její souhlas je vzhledem k tomu, že se jedná o *informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá*, nutnou podmínkou k tomu, aby informace mohla být poskytnuta. Důvod odmítnutí žádosti podle § 9 odst. 1 (ochrana obchodního tajemství) byl poté odůvodněn toliko prohlášením spol. BOHEMIANS REAL, a.s., že uvedenou informaci považuje za své obchodní tajemství.
2. Žalobce toto rozhodnutí napadl odvoláním, kterému Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 16. 1. 2017, č. j. MV-117686-15/ODK-2016, (dále jen „první zrušující rozhodnutí“) vyhovělo a první rozhodnutí žalovaného zrušilo. V odůvodnění Ministerstvo vnitra uvedlo následující: je pravda, že zde není žádný zákon, *„který by ukládal osobě, jež hodlá prodat či prodává nemovitost hl. městu Praze, v rámci takové kontraktace, včetně přípravných fází, sdělit hl. městu Praze informaci o tom, kdo je konečným vlastníkem kupované nemovitosti.“* Současně Ministerstvo vnitra uvedlo, že usnesení zastupitelstva hlavního města Prahy (dále jen „ZHMP“) ze dne 31. 3. 2016, č. 15/10, které zveřejněním takové informace podmínilo uzavření smluv vedoucích ke koupi nemovitosti, není povinnost stanovená zákonem. Podle Ministerstva vnitra tak skutečně byla dána první a druhá podmínka pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona (*informace vzniklá bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá*). Dále se zabýval tím, zda byla naplněna podmínka třetí, tedy že osoba, která povinnému subjektu požadovanou informaci předala, nevyslovila s jejím poskytnutím souhlas. Ministerstvo vnitra s odkazem na usnesení ZHMP č. 15/10 a na judikaturu správních soudů v obdobných věcech

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41) opírající se o zásadu transparentnosti dovodilo, že souhlas k poskytnutí požadované informace byl dán konkludentně, neboť společnosti BOHEMIANS REAL, a.s., žalovaný v rámci kontraktace stanovil formou usnesení ZHMP podmínku požadující zveřejnit informaci o konečném vlastníkovi kupovaných nemovitostí. Tím, že uvedená společnost informaci o konečném vlastníkovi žalovanému poskytla, přistoupila na podmínky usnesení ZHMP č. 15/10, a dala tak konkludentně souhlas k jejich zveřejnění. Důvod odmítnutí žádosti podle § 9 odst. 1 zákona pak Ministerstvo vnitra odmítlo s tím, že požadovaná informace není *konkurenčně významná a ocenitelná skutečnost* (není tedy naplněna jedna z podmínek podle § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník). Dále Ministerstvo vnitra žalovanému vytklo, že jako s dotčenými osobami nejednal rovněž s konečnými vlastníky; jako možný důvod pro odmítnutí žádosti o informace rovněž nastínil ochranu soukromí (osobních údajů) konečných vlastníků, za tímto účelem uložil žalovanému, aby provedl test proporcionality.

3. Žalovaný následně ve věci rozhodl znovu (věc formálně posoudil jako novou žádost o informace, neboť nesprávně vyhodnotil podání žalobce datované k 24. 1. 2017, což později konstatovalo Ministerstvo vnitra). Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2017, č. j. MHMP 336496/2017, (dále jen „druhé rozhodnutí žalovaného“) žádost o informace opět odmítl z důvodů podle § 11 odst. 2 písm. a) a podle § 9 odst. 1 informačního zákona. Odůvodnění bylo opět velmi strohé (v rozsahu cca půlstránky), žalovaný v něm nově odkázal na usnesení ZHMP ze dne 26. 1. 2017 č. 23/19 (a důvodovou zprávu k němu), kterým byl schválen návrh smlouvy o smlouvě budoucí na nájem nemovitostí týkajících se fotbalového stadionu Ďolíček; toto usnesení mělo podmínku zveřejnění konečného vlastníka považovat za splněnou tím, že byla poskytnuta důvěrně pouze ve vztahu k městu (nikoliv zveřejněno obecně).
4. Žalobce toto rozhodnutí opět napadl odvoláním, kterému Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017, č. j. MV-117686-23/ODK-2016, (dále jen „druhé zrušující rozhodnutí“) opětovně vyhovělo. Svůj závěr odůvodnilo následovně: druhé rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť neodůvodňuje, proč interpretuje podmínku „*zveřejnění konečného vlastníka všech kupovaných nemovitostí*“ obsaženou v usnesení č. 15/10 tak, že zveřejněním se myslí pouhé předání informace žalovanému a umožnění členům zastupitelstva seznámit se s ní při zachování důvěrnosti. Uložil proto žalovanému tuto okolnost v novém rozhodnutí objasnit. Ministerstvo vnitra rovněž žalovanému uložilo, aby objasnil, proč usnesení ZHMP č. 23/19, resp. jeho důvodovou zprávu interpretuje tak, že na jejím základě odpadla podmínka pro koupi v podobě zveřejnění skutečného vlastníka (tento závěr Ministerstvo vnitra označilo za „sporný“). Současně ale uvedlo, že „*ze skutečnost, že smlouva byla uzavřena nelze pro účel tohoto řízení dovozovat, že ZHMP změnilo svou vůli podmínit její uzavření zveřejněním konečného vlastníka, anebo že tuto podmínku interpretovalo uvedeným způsobem.*“ Ministerstvo vnitra rovněž žalovanému konstatovalo, že „*[d]ále je třeba, aby v případě, že smlouva o koupi nemovitostí podle usnesení ZHMP č. 15/10 ze dne 31. 3. 2016, byla uzavřena, povinný subjekt vyjasnil, zda a jak by taková okolnost měla dopad na podmínku zveřejnění konečného vlastníka nemovitostí ve vztahu k uplatnění některého ze zákonných důvodů odmítnutí žádosti o informace.*“ Dále žalovanému vytklo, že nadále nejednal jako s dotčenými osobami se skutečnými (konečnými) vlastníky. Závěrem Ministerstvo vnitra žalobce upozornilo, že v případě, že by žalovaný opět rozhodl v rozporu s právním názorem odvolacího orgánu, může podat přímo proti jeho

rozhodnutí žalobu ke správnímu soudu (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44).

5. Žalovaný následně o věci rozhodl znovu. Svým rozhodnutím ze dne 3. 5. 2017, č. j. MHMP 707142/2017, (dále jen „napadené rozhodnutí“) žádost o informace opět odmítl s odkazem na § 11 odst. 2 písm. a) a podle § 9 odst. 1 informačního zákona. V odůvodnění přitom nijak nereagoval na předchozí zrušující rozhodnutí Ministerstva vnitra a opět jen velmi stroze uvedl, že z nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 6/2017 vyplývá ve vztahu k vyřizování žádosti o informace povinnost respektovat procesní práva dotčených osob. Na základě tohoto nařízení se žalovaný obrátil na spol. Safety Real, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s., s dotazem, zda souhlasí s poskytnutím požadovaných informací.; dne 3. 5. 2017 obdržel žalovaný negativní stanovisko.
6. Žalobce se s tímto rozhodnutím neztotožnil a dne 24. 5. 2017 ho u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) napadl žalobou podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a průběh projednání

7. Žalobce v žalobě uvádí, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí rezignoval na řádné vyložení podmínek pro aplikaci § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona; nevypořádal se rovněž s právním názorem vysloveným Ministerstvem vnitra ve zrušujících rozhodnutích, a sice že spol. Safety Real, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s., ve skutečnosti dala konkludentně souhlas s poskytnutím požadovaných informací, když – vědoma si podmínky stanovené v usnesení ZHMP č. 15/10 – pokračovala v jednání o prodeji stadionu Ďolíček. Žalovaný rovněž zcela nepřipustně uplatnil důvod odmítnutí žádosti o informace podle § 9 odst. 1 zákona (ochrana obchodního tajemství), v rozporu s právním názorem Ministerstva vnitra.
8. V žalobním petitu žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a žalovanému nařídil poskytnout informaci o vlastnické struktuře společnosti Safety Real, IČ 24799751 od r. 2016 do r. 2017.
9. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 17. 7. 2017 rozebírá důvody aplikace výluky z práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona. Nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že se neztotožňuje se stanoviskem Ministerstva vnitra, že dotčená osoba udělila souhlas k poskytnutí požadovaných informací konkludentně. Odvolává se zejména na to, co výslovně tato dotčená osoba uvedla, a sice že se jedná o neveřejné informace, které mají charakter obchodního tajemství a které jsou určeny výhradně pro vnitřní potřebu žalovaného. Žalovaný toto stanovisko respektoval, což lze dovodit z toho, že v jednáních o prodeji pokračoval a rovněž z důvodové zprávy k usnesení ZHMP č. 23/19. Z jednání žalovaného tak lze dovodit, že měl podmínku zveřejnění konečného vlastníka za splněnou tím, že tato informace byla k dispozici zastupitelům. V usnesení č. 15/10 přitom nebylo specifikováno, jakým způsobem má dojít ke zveřejnění; žalovaný uvedené usnesení interpretuje tak, že je jím myšleno zveřejnění členům jeho orgánů.

10. Městský soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem ze dne 7. 12. 2017, č. j. 8 A 95/2017-69 (dále jen „původní rozsudek městského soudu“). Tímto rozsudkem jednak s odkazem na dřívější judikaturu správních soudů dovodil, že žaloba je přípustná, byť byla podána proti rozhodnutí povinného subjektu (proti rozhodnutí vydaném v prvním stupni). Městský soud se v tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 As 278/2015-44, který takovou možnost dovodil v případě, že povinný subjekt zcela ignoruje závazný právní názor nadřízeného orgánu, neboť formální podání řádného opravného prostředku (odvolání) ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. by zřejmě vedlo pouze k neúčelnému ping-pongu mezi správními orgány. Městský soud se dále ztotožnil se závěry Ministerstva vnitra učiněnými v prvním zrušujícím rozhodnutí a především konstatoval, že žalovaný nerespektoval jeho závazný právní názor. Žalovaný opakovaně uváděl určité důvody pro odmítnutí žádosti o informace, ale tyto důvody opakovaně vyloučilo Ministerstvo vnitra; žádné jiné důvody žalovaný netvrdil, ani z kontextu věci se nenaznačuje, že by tu takové důvody byly. Na základě tohoto posouzení městský soud rozhodl tak, že žalovanému nařídil požadované informace žalobci poskytnout.
11. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, o níž Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 11. 10. 2019, č. j. 4 As 18/2018-59 (dále jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že městský soud správně připustil podanou žalobu přímo proti prvostupňovému rozhodnutí (bod 27 rozsudku). Přesto ale přistoupil ke zrušení původního rozsudku městského soudu, a to z důvodu nepřezkoumatelnosti jeho závěrů stran aplikace § 16 odst. 4 (nyní § 16 odst. 5) informačního zákona, který umožňuje soudu přímo rozhodnout ve věci a nařídít povinnému subjektu poskytnout požadované informace. Nejvyšší správní soud rekapituloval závěry své předchozí judikatury, zejména rozsudků ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, a rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-70, podle níž je postup podle § 16 odst. 4 informačního zákona obecně možný pouze v případě, že napadené rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. V případě ale, že by správní orgány vydávaly opakovaně nepřezkoumatelná rozhodnutí, evidentně s cílem vyhnout se poskytnutí informací, potom by pravomoc rozhodnout podle § 16 odst. 4 informačního zákona byla dána navzdory nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu, ale městský soud neučinil přezkoumatelnou úvahu, zda v daném případě byly – ve světle uvedené judikatury – splněny podmínky pro aplikaci § 16 odst. 4 informačního zákona; rovněž městský soud sám neuvedl, proč jde v daném případě o informace, které by měly být bez dalšího poskytnuty (sám neposoudil důvody pro odmítnutí poskytnutí informací), současně jen velmi zkratkovitě uzavřel, že „z kontextu věci se nenaznačuje, že by nějaké zákonné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce mohly existovat“, přičemž ignoroval poukaz Ministerstva vnitra i dotčené osoby na ochranu soukromí (osobních údajů) konečných vlastníků (případný jiný důvod pro odmítnutí žádosti o informace).
12. Nejvyšší správní soud poté městský soud zavázal následovně (bod 38 zrušujícího rozsudku): „V dalším řízení tak bude na městském soudu znovu veškeré výše nastíněné otázky zvážit a opětovně posoudit, zda jsou předpoklady pro meritorní soudní přezkum napadeného rozhodnutí v souladu se závěry plynoucími z výše citované judikatury kasačního soudu. Pokud městský soud shledá, že tomu tak je, znovu přezkoumá zákonnost napadeného rozhodnutí včetně posouzení, zda a z jakého důvodu na požadované informace nedopadá žádná z výluk vyplývajících

ze zákona o svobodném přístupu k informacím. Jinými slovy, zda požadovanou informaci či její část lze poskytnout.“

13. Dále Nejvyšší správní soud vytkl městskému soudu, že jako potenciální osoby zúčastněné na řízení nevyrozuměl konečné vlastníky spol. BOHEMIANS REAL, a.s. (jich – zveřejnění jejich identity – se požadované informace týkají), rovněž takto nevyrozuměl ani přímo spol. BOHEMIANS REAL, a.s., která ale byla v mezidobí (k 8. 1. 2019) vymazána z obchodního rejstříku.
14. Žalobce v reakci na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu podal u městského soudu dne 5. 11. 2019 své další vyjádření ve věci. V něm se vyjadřuje zejména k eventuálně uplatnitelné výluce z práva na informace spočívající v ochraně soukromí, resp. ochraně osobních údajů (ve smyslu § 8a informačního zákona). Žalobce upozorňuje na aplikaci výjimky podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, dnes podle čl. 6 odst. 1 písm. e), případně f) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, Obecné nařízení o ochraně osobních údajů (dále jen „GDPR“). Žalobce se vyjadřuje k tomu, jakým způsobem by měl soud poměřit (test proportionality) v kolizi stojící ústavní práva na informace a na ochranu osobních údajů (ochranu soukromí). Žalobce upozorňuje na skutečnost, že je zde velmi silný veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných informací, zejména z důvodu velkého rozsahu veřejných prostředků, o které v případě jde (usnesení ZHMP uvádí celkovou kupní cenu ve výši více než 121 mil. Kč), a z důvodu intenzivní veřejné diskuze, která se o této koupi vedla. Tento veřejný zájem podtrhuje i usnesení ZHMP, které zveřejnění konečných vlastníků požaduje. Podle žalobce je třeba skutečnost, kdo má být konečným beneficentem veřejných prostředků, podrobit „ohni veřejné debaty“; osoba, která s hl. městem Prahou dojednává takto významný obchod, by měla být srozuměna s tím, že bude nucena strpět určitý zásah do svého soukromí, takový zásah je vzhledem k okolnostem přiměřený. Zveřejnění totožnosti konečných vlastníků nemá potenciál způsobit jim nebo společnosti (osobě zúčastněné na řízení) žádnou významnější újmu.

III.

Relevantní obsah správního spisu

15. Ze správního spisu se podává následující:
16. Relevantní části usnesení ZHMP ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10 zní:

„Zastupitelstvo hlavního města Prahy

I. s c h v a l u j e

1. *úplatné nabytí areálu fotbalového stadionu Bohemians - "Dolíček", stavby č. p. X [...] z vlastnictví společnosti BOHEMIANS REAL a.s., IČO: 25110543, se sídlem Vršovická 1489/31, Praha 10, do vlastnictví hlavního města Prahy, za celkovou kupní cenu 121.107.000 Kč, za podmínky ukončení směnné smlouvy ze dne 1. 10. 2014 před podpisem kupní smlouvy, výmazu exekučního zástavního práva a odejmutí pozemku parc.č. X v kat. území X ze svěřené správy MČ Praha 10, předchozím uzavřením smlouvy o smlouvě budoucí o nájmu nemovitosti dle bodu I. 2. jejíž schválení si Zastupitelstvo hl. m. Prahy vyhrazuje a zveřejněním konečného vlastníka všech kupovaných nemovitostí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

II. u k l á d á

1. Radě HMP 1. zajistit realizaci bodu I.1. tohoto usnesení.“

17. Ve sdělení akcionáře BOHEMIANS REAL, a.s. (jakožto dotčené osoby) k jeho vlastnické struktuře ze dne 2. 6. 2016, je ve vztahu ke zveřejnění této vlastnické struktury (konečných vlastníků) uvedeno jako „výhrada“ následující: *„Prosím vezměte na vědomí, že tento dopis, jakož i jeho příloha, jsou dokumenty neveřejné, neboť obsahují neveřejné informace mající charakter obchodního tajemství a jsou určeny pouze a výhradně pro vnitřní potřebu Magistrátu hl. m. Prahy, a to pouze pro účely perfektního naplnění podmínek usnesení [ZHMP] č. 15/10 ze dne 31. 3. 2016 ze strany vlastníka fotbalového areálu „Dolíček“.*

18. V důvodové zprávě k usnesení ZHMP ze dne 26. 1. 2017 č. 23/19 je uvedeno:

„zveřejnění konečného vlastníka všech kupovaných nemovitostí

Aktuálním vlastníkem kupovaných nemovitostí je společnost Safety Real, investiční fond s proměnným základním kapitálem, a.s. (příloha č. 5 důvodové zprávy – výpis z OR, Stejnopis-Notářský zápis, Plná moc, Projekt rozdělení odštěpením sloučením).

HOM MHMP eviduje dokument – Sdělení investiční společnosti o fondu a jeho akcionářích. S ohledem na skutečnost, že tento dokument obsahuje neveřejné informace mající charakter obchodního tajemství, je k nahlédnutí u předkladatele tohoto Tisku.“

19. Usnesení ZHMP ze dne 26. 1. 2017 č. 23/19 zní:

„Zastupitelstvo hlavního města Prahy

I. s c h v a l u j e

návrh smlouvy o smlouvě budoucí na nájem nemovitostí týkajících se Fotbalového stadionu Dolíček, uzavírané mezi budoucím pronajímatelem Hlavním městem Prahou a budoucím nájemcem společností Bohemians Praha 1905, a.s., IČO: 27232140, se sídlem Praha 10, Vršovická 1489/31, PSČ 100 00, dle přílohy č. 1 tohoto usnesení

II I. u k l á d á

1. Radě HMP 1. zajistit realizaci bodu I. tohoto usnesení

Termín: 31. 1. 2017“

20. Ve stanovisku ze dne 3. 5. 2017 osoba zúčastněná na řízení k žádosti o informace uvedla, že v daném případě je vyloučen *„konkludentní souhlas s poskytnutím informace na základě vyjádřené vůle pokračovat v koupi“*, neboť spol. BOHEMIANS REAL, a.s., písemně vyjádřila s případným poskytnutím (zveřejněním) informace nesouhlas. Ministerstvo vnitra tento nesouhlas vůbec nevzalo v potaz. Z kontextu usnesení ZHMP č. 15/10 je zřejmé, že podmínka zveřejnění měla být realizována pouze *inter partes* (nemělo se jednat o zveřejnění „komukoli kdykoli“). Žádný veřejný zájem na poskytnutí požadovaných informací neexistuje. Poskytnutí požadovaných informací by se míjelo s účelem informačního zákona, neboť se jedná o informace, které nemají původ v činnosti veřejné správy.

IV.

Posouzení žaloby

21. Městský soud v Praze (dále také jen „městský soud“) v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. se při svém rozhodování řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání ve smyslu § 51 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem vyjádřili souhlas.

22. Městský soud předně přistoupil k nápravě procesních vad, které mu Nejvyšší správní soud vytkl. Za tímto účelem vyrozuměl na základě § 34 odst. 2 s. ř. s. konečné vlastníky původní spol. BOHEMIANS REAL, a.s. o probíhajícím řízení a vyzval je, aby soudu sdělili, zda v řízení budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení. Ve stanovené lhůtě tyto osoby na výzvu soudu nijak nereagovaly, a proto s nimi soud dále nejednal.
23. Vzhledem k tomu, že spol. BOHEMIANS REAL, a.s., již zanikla, tak v jejím případě soud nemohl postupovat podle § 34 odst. 2 s. ř. s. Její nástupnickou společností je podle údajů, které jsou zapsané v obchodním rejstříku, spol. Safety Real, fond SICAV, a.s. Ta již v řízení jako osoba zúčastněná na řízení vystupuje, nebylo tedy třeba ji opětovně vyrozumívát ve smyslu § 34 odst. 2 s. ř. s.
24. Žaloba je důvodná.
25. Podle § 16 odst. 5 informačního zákona (§ 16 odst. 4 ve znění účinném do 23. 4. 2019), [p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.
26. Městský soud na prvním místě konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a není v něm respektován závazný právní názor Ministerstva vnitra. Žalovaný jako důvod odmítnutí žádosti o informace uvedl předně důvod podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona toliko na základě toho, že dotčená osoba nedala souhlas s poskytnutím informací, a to aniž by jakkoliv reagoval na předchozí zrušující rozhodnutí Ministerstva vnitra, která tuto strohou argumentaci zásadně zpochybnila. Další důvod, na kterém žalovaný založil své rozhodnutí, byl důvod podle § 9 odst. 1 informačního zákona. Ministerstvo vnitra ale ve svých zrušujících rozhodnutích jednoznačně konstatovalo, že tento důvod byl aplikován nesprávně, neboť požadované informace nepředstavují obchodní tajemství dotčené osoby. Skutečnost, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů potvrdil i Nejvyšší správní soud v zrušujícím rozsudku (bod 21).
27. Za standardních okolností by městský soud musel v takovém případě přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Prostor pro aplikaci § 16 odst. 5 (dříve § 16 odst. 4) informačního zákona, tedy pravomoc (a v případě splnění podmínek i povinnost) soudu přímo nařídit povinnému subjektu poskytnout požadované informace, je podle judikatury správních soudů obecně dán pouze v případě, že je napadené rozhodnutí přezkoumatelné [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 73/2013-36, č. j. 5 As 75/2013-33, č. j. 1 As 8/2010-65, č. j. 1 As 42/2012-31, č. j. 1 As 105/2010-73 a zejména „základní“ rozsudek k této problematice ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73 (1469/2008 Sb. NSS)]. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku právě s odkazem na uvedenou judikaturu shrnul, že jedinou výjimkou, kdy soud může – i přes to, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné – postupovat podle § 16 odst. 5 informačního zákona, je případ, kdy správní orgán ve věci opakovaně vydává nepřezkoumatelná

rozhodnutí evidentně s cílem zkrátit žadatele v jeho právu na informace, tedy vyhnout se poskytnutí požadovaných informací.

28. Městský soud tedy – v souladu s pokyny Nejvyššího správního soudu – nejprve zhodnotil, zda v posuzované věci byly splněny podmínky pro postup soudu podle § 16 odst. 5 informačního zákona, a to navzdory nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Městský soud je přesvědčen, že tomu tak je; tento svůj názor opírá především o rekapitulaci řízení před správními orgány (viz body 1 až 5 hora). Z této rekapitulace vyplývá, že žalovaný ve věci vydal celkem třikrát odmítavé rozhodnutí, přičemž odůvodnění těchto rozhodnutí bylo vždy velmi stručné (v rozsahu asi půlstránky) a zcela nedostatečné. Žalovaný ani v zásadě nijak nereagoval na právní názor vyjádřený ve zrušujících rozhodnutích Ministerstva vnitra (ani nijak nedoplnil svou argumentaci podle pokynů Ministerstva vnitra). Jeho postup proto soud hodnotí jako otevřeně obstrukční, evidentně vedený snahou se nezákonným postupem vyhnout poskytnutí požadovaných informací. Žalovaný ukázal, že – v rozporu se svou zákonnou povinností – nehodlá o žádosti žalobce řádně rozhodnout a že ani nehodlá své stanovisko řádně odůvodnit, tak jak k tomu byl vyzván zejména ve druhém zrušujícím rozhodnutí Ministerstva vnitra (a tedy řádně posoudit žalobcovu žádost o informace z hlediska všech v úvahu připadajících výluk z práva na informace).
29. Pokud by za této situace městský soud přistoupil pouze ke zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, potom by *de facto* rezignoval na své poslání poskytnout ochranu veřejným subjektivním právům žalobce (žalobcova práva na informace a z procesního hlediska práva na řádné vyřízení jeho žádosti). Takové rozhodnutí by totiž pravděpodobně vedlo pouze k tomu, že by žalovaný pokračoval ve svém obstrukčním jednání; pokud žalovaný zcela neoprávněně nerespektoval stanovisko Ministerstva vnitra, hrozí, že by nerespektoval ani stanovisko soudu. Pokud je tedy soudu ve věci poskytování informací dána pravomoc přímo rozhodnout o právu žalobce na informace, potom je za dané situace povinen tak učinit a – v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona – v plném rozsahu převzít úlohu, která by jinak náležela správním orgánům. Městský soud tedy sám provede posouzení, zda požadované informace měly být žalobci poskytnuty, nebo se naopak uplatní některá z výluk z práva na informace. Podle tohoto vlastního posouzení buď žalovanému nařídí požadované informace poskytnout, nebo žalobu zamítne s tím, že právo na poskytnutí požadovaných informací žalobci nesvědčí.
30. Městský soud cítí na tomto místě povinnost žalovaného důrazně upozornit, že jeho postup při vyřizování žádosti žalobce o informace, zejména opakované flagrantní nerespektování právního názoru Ministerstva vnitra jakožto odvolacího správního orgánu (ten byl přitom pro žalovaného v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu závazný) je zcela neobhajitelný. Uvedený postup, kdy žalovaný vydal třikrát po sobě v podstatě stejné a velmi stručné odůvodněné rozhodnutí (v rozsahu asi půlstránky), ve kterém v zásadě vůbec nereagoval na právní názor vyjádřený Ministerstvem vnitra (nereagoval ani na výslovné pokyny, k čemu se má ve svém novém rozhodnutí vyjádřit, jaké okolnosti má zhodnotit, že má v řízení jednat s dalšími dotčenými osobami apod.) je naprosto svévolný a v právním státě nepřijatelný. Žalovaný až ve vyjádření k žalobě uvedl určité argumenty na podporu svého rozhodnutí, v němž polemizuje (zpochybňuje) právní názor Ministerstva vnitra. To ale není jeho úloha; žalovaný obecně nemá ani podle správního řádu, ani podle informačního zákona pravomoc zpochybňovat závazný právní názor nadřízeného správního orgánu (který byl nadto pečlivě zdůvodněn a jednoznačně vyjádřen), nemá

pravomoc se o své vůli rozhodnout, že jej nebude respektovat, a to ani pokud by byl dle jeho úvahy takový právní názor nesprávný.

31. Městský soud předně konstatuje, že při posouzení, zda je dán některý z důvodů pro odmítnutí žádosti o informace, není vázán právním názorem, který ve věci opakovaně zaujalo Ministerstvo vnitra jakožto nadřízený správní orgán (takto vázán byl v souladu s § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu toliko žalovaný). Soud totiž napadené rozhodnutí nepřezkoumává z hlediska jeho souladu se zrušujícími rozhodnutími Ministerstva vnitra a v nich vyjádřeným právním názorem, ale posuzuje, zda v daném případě – podle právních předpisů vztahujících se k právu na informace – žalobce má právo na poskytnutí požadovaných informací či nikoliv. Pro zjednodušení přezkumu bude ale městský soud v některých případech na tato rozhodnutí odkazovat, rovněž za účelem přesvědčivosti svého rozhodnutí vezme v potaz právní argumenty, na kterých Ministerstvo vnitra svá rozhodnutí vystavělo.
32. Městský soud tedy přistoupil k samotnému posouzení, zda v daném případě žalobce má právo na poskytnutí požadovaných informací, či nikoliv. Předem předesílá, že se dle jeho názoru jedná o právní případ, jehož posouzení je značně složité (a na první pohled nejednoznačné); městský soud tedy pečlivě posoudí významné skutkové a právní okolnosti případu, rovněž vezme do úvahy základní principy, na nichž je právo na informace vystavěno, a provede poměření v kolizi stojících práv. Při posouzení věci bude městský soud rovněž analyzovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41 (č. 3126/2014 Sb. NSS), které se jeví pro posouzení věci jako stěžejní.
33. Předně městský soud uvážil, zda by poskytnutí požadované informace mělo být odmítnuto z důvodu **ochrany obchodního tajemství (§ 9 odst. 1 informačního zákona)**, jak uváděl žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tento svůj názor opírá o skutečnost, že dotčená osoba sama požadovanou informaci za své obchodní tajemství označila. Takové zdůvodnění ale samo o sobě neobstojí. Co se rozumí obchodním tajemstvím je definováno v § 504 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. V tomto ustanovení je definováno celkem šest znaků, které musí určitá skutečnost kumulativně splňovat, aby mohla být označena za obchodní tajemství. Na jedné straně se jedná o znaky objektivní a dále o znak subjektivní (*vlastník zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*). Označení požadované informace za obchodní tajemství spojené s vyjádřením nesouhlasu s jejím dalším poskytnutím naplňuje tento poslední subjektivní znak obchodního tajemství, nijak ale nevypovídá o naplnění ostatních znaků obchodního tajemství. Ministerstvo vnitra v prvním zrušujícím rozhodnutí zcela přesvědčivě zdůvodnilo, proč požadovanou informaci nelze považovat za obchodní tajemství z důvodu nenaplnění jednoho z objektivních znaků spočívajícím v tom, že se jedná o *konkurenčně významnou a ocenitelnou skutečnost*. Městský soud se s tímto zdůvodněním ztotožňuje a uzavírá, že požadovaná informace nepředstavuje obchodní tajemství dotčené osoby.
34. Podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona, *[p]ovinný subjekt informaci neposkytne, pokud jde o informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovouto povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí*.
35. Napadené rozhodnutí je založeno na **aplikaci důvodu pro odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona**. Pro aplikaci této výluky je nutné, aby byly kumulativně splněny tři následující podmínky:
 - daná informace vznikla bez použití veřejných prostředků,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

- třetí osoba neměla povinnost informaci povinnému subjektu předat, a
 - třetí osoba, která informaci povinnému subjektu poskytla, neudělila s poskytnutím informace souhlas.
36. Pokud jde o **první dvě podmínky**, tedy že požadovaná informace vznikla bez použití veřejných prostředků a že jí dotčená osoba neměla povinnost žalovanému předat, tak se městský soud plně ztotožňuje se závěry, které již učinilo Ministerstvo vnitra v prvním zrušujícím rozhodnutí (viz bod 2 shora) a které (při skutkovém základu, který je v tomto ohledu obdobný jako v projednávané věci) učinil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41 (zejména body 36 až 40). Naplnění těchto dvou podmínek není sporné ani mezi žalobcem a žalovaným. Městský soud tedy uzavírá, že požadovaná informace vznikla bez použití finančních prostředků a dotčená osoba neměla zákonnou povinnost žalovanému tuto informaci předat.
37. Pro posouzení věci je tedy zásadní, zda **dotčená osoba skutečně neudělila s poskytnutím informace souhlas (třetí podmínka aplikace § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona)**.
38. Žalovaný i dotčená osoba (rovněž také osoba zúčastněná na řízení) a v jistém ohledu i Ministerstvo vnitra ve zrušujících rozhodnutích v tomto ohledu považovali za stěžejní interpretaci vůle ZHMP vyjádřené v usnesení ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10, které pro uzavření smlouvy (odkup stadionu Ďolíček a dalších nemovitostí) stanovilo podmínku „*zveřejnění konečného vlastníka kupovaných nemovitostí*“.
39. Uvedené usnesení ZHMP nelze než považovat za projev vůle jedné smluvní strany, který byl součástí vyjednávání o podmínkách pro uskutečnění uvedené transakce; jedná se tedy o jednání, které má soukromoprávní povahu. Význam takového projevu vůle tedy zásadně nebude mít určující dopad na posouzení, zda žalobce měl v daném případě právo, aby mu byla požadovaná informace poskytnuta či nikoliv. Zastupitelstvo totiž nemůže svými úkony majícími v zásadě soukromoprávní charakter, určovat rozsah práva na informace; stejně jako je bez dalšího nelze považovat za autoritativní stanovisko, kterým je protistrana při vyjednávání o uzavření smlouvy vázána.
40. Pokud by soud založil své rozhodnutí právě na interpretaci uvedeného usnesení ZHMP, potom by jen stěží mohl dojít k závěru, že dotčená osoba, která informaci žalovanému poskytla, dala souhlas k jejímu dalšímu poskytnutí (např. podle informačního zákona). Přijaté usnesení ZHMP vytyčilo podmínku zveřejnění konečného vlastníka jako vyjednávací pozici hl. města Prahy; dotčená osoba na toto stanovisko reagovala tak, že informaci o svých konečných vlastnících žalovanému poskytla, nicméně s výhradou, že tato informace je důvěrná a nemůže být dále zveřejněna. ZHMP se následně v souvislosti s přijetím usnesení ze dne 26. 1. 2017 č. 23/19 (jak vyplývá i z důvodové zprávy k tomuto usnesení) *de facto* s touto pozicí spokojilo. Pokud by měl soud tento postup při vyjednávání podmínek, za nichž bude smlouva uzavřena, interpretovat, musel by vycházet primárně z ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, o uzavření smlouvy (§ 1731 a násl.) a dojít k závěru, že součástí uzavřené transakce (tedy to, na čem se obě strany shodly) nebylo zveřejnění informace o konečných vlastnících (tedy odtajnění informace široké veřejnosti), ale pouze její důvěrné sdělení žalovanému. Pokud by soud chtěl založit své rozhodnutí na tomto základě, musel by žalobu zamítnout.

41. Jak ale uvedl městský soud výše, tak odpověď na otázku „co přesně ZHMP mělo svým usnesením na mysli“ není pro posouzení, zda byla naplněna třetí podmínka pro aplikaci výjimky podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona stěžejní.
42. Za referenční pro posouzení věci městský soud považuje **rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 10 As 59/2014-41 (č. 3126/2014 Sb. NSS)**, který se zabýval v mnoha ohledech obdobným případem. Z jeho závěru bude městský soud vycházet i v nynější věci.
43. V tomto rozsudku soud řešil případ, kdy stejný žalovaný vyhlásil na základě usnesení rady hl. města Prahy výběrové řízení na pronájem pozemků za účelem umístění a provozování reklamních zařízení; pro zájemce byly stanoveny podmínky, jejichž naplnění měly osvědčit v podané nabídce. Výběrové řízení nebylo konáno v režimu zákona o veřejných zakázkách (č. 137/2006 Sb.). Následně žalobce v této věci podal žádost o informace, ve které požadoval poskytnout všechny nabídky, které byly do výběrového řízení podány. Žalovaný tomuto žadateli nevyhověl právě s odkazem na výluky z práva na informace podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona; sporné přitom bylo – jako v nynějším případě – naplnění třetí podmínky (dání souhlasu s poskytnutím informace). Nejvyšší správní soud se postavil za právní názor, že podáním nabídky ve veřejném výběrovém řízení (organizovaném povinným subjektem) je konkludentně udělen souhlas k případnému poskytnutí jejího obsahu na základě informačního zákona, resp. že je „*tento souhlas obsažen již v samotném podání nabídky ve výběrovém řízení*“ (bod 42 a násl. rozsudku).
44. **Nejvyšší správní soud svůj názor založil na následujících úvahách:** ust. § 11 odst. 2 písm. a) je třeba vykládat eurokonformním způsobem, tzv. nepřímý účinek (bod 21 až 24 rozsudku). Odkázal se na čl. 1 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2003/98/ES, o opakovaném použití informací veřejného sektoru, podle něhož se tato směrnice nepoužije na *dokumenty, jejichž poskytnutí nepřísluší do oblasti veřejných úkolů příslušných subjektů veřejného sektoru definovaných zákonem nebo jinými závaznými předpisy v příslušném členském státě, nebo při neexistenci takových předpisů definovaných v souladu s obecnou správní praxí v dotčeném členském státě za předpokladu, že rozsah těchto veřejných úkolů je transparentní a podléhá přezkumu* [uvedená textace ve znění novelizující směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/37/EU; nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku vycházel ze směrnice v původním znění; provedené změny ale na obsahu ničeho nemění; zdůrazněno je pouze kritérium transparentnosti]. „*A contrario tedy tato směrnice dopadá na případy, ve kterých poskytnutí dokumentů do oblasti veřejných úkolů subjektů veřejného sektoru spadá,*“ doplňuje Nejvyšší správní soud.
45. Dále uvedl, že § 35 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze „*stanovuje povinnosti (veřejné úkoly) vztahující se ke způsobu využívání, péči, kontrole hospodaření a k vedení účetnictví o jeho majetku. Výběrové řízení na pronájem pozemků tak nepochybně náleží do oblasti veřejných úkolů, neboť je přímým promítnutím zákonné povinnosti účelného a hospodárného využívání majetku hlavního města Prahy. Správní orgán prvního stupně vykonává přitom nejenom přenesenou působnost hlavního města Prahy, ale plní v samostatné působnosti i úkoly uložené mu zastupitelstvem či radou hlavního města Prahy (§ 81 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze).*“ Konečně Nejvyšší správní soud uvádí, že účel směrnice č. 2003/98/ES lze seznat z bodu 16 její preambule, v němž je uvedeno: „*Zveřejnění všech obecně dostupných dokumentů, které má veřejný sektor v držení a které se týkají nejen politiky, ale i soudnictví a správy, je základním nástrojem rozšíření práva na informace, které je*

základní zásadou demokracie. Tento cíl platí pro instituce na v šech úrovních, tj. na místní, vnitrostátní i mezinárodní úrovni.“ Odkazuje také na důvodovou zprávu k zákonu č. 61/2006 Sb., jímž byla citovaná směrnice promítnuta do informačního zákona; ve vztahu § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona uvádí následující: „Zásada transparentnosti v širším pojetí je jedním ze základních principů uplatňování veřejné moci a také základním požadavkem Směrnice.“

46. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil stěžejní zásadu fungování orgánu veřejné správy a hospodaření s veřejným majetkem, a sice zásadu transparentnosti jakožto zásadní postulát při výkladu jednotlivých ustanovení informačního zákona (viz bod 26 až 32 rozsudku). Odkázal přitom na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 4. 2012, č. j. 15 Ca 89/2009-55, který se věcně vztahoval k zákonům č. 128/2000 Sb., o obcích, a zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách. V tomto rozsudku krajský soud uvedl: *„Účelem zásady transparentnosti totiž nepochybně je, aby na příslušnou veřejnou zakázku bylo nazíráno jako na čitelnou a v jistém slova smyslu i předvídatelnou a aby tato podléhala efektivní veřejné kontrole. Smyslem této zásady pak je to, aby bylo možné bez dalšího odhalit a sankcionovat jakékoliv formy korupčních jednání, popř. dohody mezi určitými skupinami dodavatelů ucházejících se o veřejnou zakázku.“*
47. Z uvedených premis (použití eurokonformního výkladu, podle něhož mají být v co nejširší míře poskytovány dokumenty vztahující se k plnění veřejných úkolů povinného subjektu; přičemž hospodaření s veřejným majetkem územně-samosprávného celku je jeho veřejným úkolem; a dále použití zásady transparentnosti) Nejvyšší správní soud dovodil, že *„[v]ýběrové řízení, jehož prostřednictvím má být nakládáno s veřejnými prostředky, musí pro svůj veřejný charakter umožňovat veřejnou kontrolu, k níž právo na poskytnutí informací s tímto výběrovým řízením souvisejících neoddělitelně náleží; bez těchto informací by taková kontrola nebyla vůbec možná,“* (bod 48 rozsudku). A dále konstatoval (bod 49): *„Tím, že se soutěžitelé rozhodli dotyčného výběrového řízení účastnit, byli současně nuceni respektovat jak uvedené požadavky zadavatele, tak také požadavky kladené na toto výběrové řízení právním řádem (výběrové řízení nelze vést contra legem), z nichž nejdůležitějším je v kontextu projednávané věci právě požadavek transparentnosti a s ní související možnost veřejné kontroly. Podáním nabídek tudíž vyjádřili svou vůli se režimu veřejného výběrového řízení podrobit. A dále uvedl (bod 50 rozsudku): „Není proto rozhodné, zda účastníci výběrového řízení vyjádřili formalizovaným aktem souhlas s poskytnutím požadovaných informací stěžovatce; již samotnou účastí v daném výběrovém řízení je totiž takový souhlas obsažen. Vzhledem k aplikovatelnosti zásady transparentnosti lze uzavřít, že v posuzovaném případě staly se informace obsažené v odevzdaných nabídkách součástí veřejné soutěže, a tudíž i veřejně dostupným zdrojem informací.“*
48. **Pro nyní posuzovaný případ** je stěžejní závěr Nejvyššího správního soudu, že obsah určitého postupu povinného subjektu (zde veřejnoprávní korporace) není definován pouze podmínkami, které si tento povinný subjekt sám stanoví (v tomto případě podmínku zveřejnění informace o konečném vlastníkovi obchodního partnera přijatou usnesením ZHMP, ze které se ale později v důsledku dalšího jednání partnerů stala podmínka důvěrného sdělení této informace), ale rovněž požadavky, které stanoví právní řád (zejména požadavek transparentnosti a možnosti veřejné kontroly).
49. Nyní projednáváný případ si je s tím, který dříve projednal Nejvyšší správní soud, podobný v tom, že se týká nakládání hl. města Prahy s veřejnými prostředky, s majetkem města. Uplatní se tudíž ust. § 35 odst. 1 věta první zákona o hlavním městě Praze, podle

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

něhož [m]ajetek hlavního města Prahy musí být využíván účelně a hospodárně v souladu s jeho zájmy a úkoly vyplývajícími ze zákonem vymezené působnosti; a rovněž ust. § 35 odst. 2 věta první, podle něhož [m]ajetek hlavního města Prahy musí být chráněn před zničením, poškozením, odcizením nebo zneužitím.

50. Požadavek na účelné a hospodárné využívání majetku a příkaz k jeho ochraně před zneužitím úzce souvisí s obecnou zásadou transparentnosti veřejné správy, která ovládá celou oblast poskytování informací; prostřednictvím práva na informace totiž může být vykonávána veřejná kontrola nad tím, zda je s veřejným majetkem nakládáno účelně a hospodárně, resp. zda tento majetek není zneužíván. Požadované informace (tedy informace o konečných vlastnících stadionu Ďolíček a přilehlých nemovitostí, které měl žalovaný odkoupit) jsou zcela jednoznačně informace, které se k uvedeným zákonným ustanovením vztahují. Jejich prostřednictvím může totiž veřejnost ověřit, zda skrytou motivací pro uzavření předjednaného obchodu není např. obohacení osob, které se podílejí na správě veřejného majetku (představitelé hl. města Prahy), tedy zda osoby, které za žalovaného o obchodu vyjednávaly či rozhodovaly, nejsou ve střetu zájmů; jestli např. tímto obchodem nemůže dojít ke skrytému financování politických stran, ke korupci apod.
51. Městský soud si je vědom toho, že žalovaný neměl zákonnou povinnost si od dotčené osoby (svého obchodního partnera) vyžádat informaci o její vlastnické struktuře. V případě že tak ale učinil, a takovou informaci tedy má k dispozici, potom je s takovou informací třeba nakládat jako s informací, která byla v širším slova smyslu podkladem pro následné soukromoprávní jednání žalovaného (pro politické rozhodnutí jeho představitelů). Takový podklad z důvodů výše uvedených podléhá veřejné kontrole a měl by být poskytnut na základě informačního zákona. Nic na tomto závěru nemění skutečnost, že se ZHMP následně spokojilo pouze s tím, že informace o konečném vlastníkovi dotčené osoby byla poskytnuta důvěrně toliko jemu (a jiným orgánům žalovaného) a nikoliv široké veřejnosti. Jak bylo uvedeno výše (viz bod 47 shora), režim požadovaných informací sdělených žalovanému dotčenou osobou se vedle dohody obou stran řídí především zákonnými požadavky (vyplývajícími z informačního zákona), které se k nim vztahují; v případě rozporu je třeba dát přednost požadavkům vyplývajícím ze zákona.
52. V nynějším případě zde sice byl výslovný nesouhlas dotčené osoby s dalším poskytnutím či zveřejněním požadované informace (který ZHMP *de facto* akceptovalo), nicméně podle informačního zákona měl žalovaný povinnost tuto informaci poskytnout. Ze zákona lze tedy dovodit, že již předáním požadované informace žalovanému dala dotčená osoba souhlas s jejím případným poskytnutím podle informačního zákona. Rozporný projev vůle na tom nemůže nic změnit; v opačném případě by totiž bylo velmi jednoduché obcházet právo na informace a rovněž veřejnou kontrolu. Pokud dotčená osoba nechtěla, aby dokumenty, které předala žalovanému, byly vystaveny veřejné kontrole, potom tomu měla uzpůsobit své jednání (tyto informace tedy žalovanému neposkytnout).
53. Podstata veřejné kontroly prostřednictvím práva na informace spočívá právě v tom, že je kontrolována činnost a rozhodování orgánů veřejné správy. V posuzovaném případě si ZHMP sdělení informace o konečném vlastníkovi vymínilo zřejmě z důvodu předcházení střetu zájmů (či korupčního jednání apod.); informaci, které se mu dostalo, následně určitým způsobem politicky vyhodnotilo; v tomto smyslu zastupitelstvo jednalo obezřetně. Nebylo to ale zastupitelstvo, které by vykonávalo veřejnou kontrolu (předmětem kontroly je zde totiž jeho vlastní jednání; resp. jednání žalovaného jakožto

strany vyjednávání a následně smlouvy). Právě veřejnost má prostřednictvím práva na informace právo kontrolovat, samostatně posoudit, jak žalovaný s informací o vlastnické struktuře dotčené osoby naložil, jak ji vyhodnotil. Městský soud v této souvislosti obecně podotýká, že prostřednictvím práva na informace je vždy kontrolována činnost veřejné správy, nikoliv činnost soukromých subjektů; informace o těchto subjektech tak mohou být toliko sekundárním objektem (pokud se určitým způsobem vztahují k činnosti veřejné správy). V posuzovaném případě tedy primárním objektem veřejné kontroly (a důvodem po poskytnutí informace) bylo to, jak žalovaný naložil s informací o vlastnické struktuře dotčené osoby; k takovému posouzení je potom třeba tuto informaci znát. Jinými slovy lze uzavřít, že žalovaný nemohl o své vůli rozhodnout, že postačí, pokud se s požadovanou informací seznámí jeho orgány (a tak vyloučit právo na informace), neboť žalovaný nemůže určovat rozsah kontroly (prostřednictvím ústavně zaručeného práva na informace) své činnosti ze strany jiných osob, veřejnosti. Této skutečnosti si musela být vědoma i dotčená osoba i osoba zúčastněná na řízení.

54. Městský soud tedy uzavírá, že v posuzovaném případě nebyl naplněn důvod pro odmítnutí poskytnutí informace podle § 11 odst. 2 písm. a) informačního zákona.
55. Dále se městský soud v souladu s pokynem uloženým Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku zabýval tím, zda tu není jiný důvod pro odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. V tomto ohledu se zabýval zejména otázkou, zda **tímto důvodem není ochrana osobních údajů** (viz **§ 8a informačního zákona**; vzhledem k tomu, že soud rozhoduje ve věci samé – k tomu viz body 27 až 29 shora – potom vychází z právní úpravy účinné ke dni svého rozhodnutí; ve vztahu k ochraně osobních údajů tedy bude soud vycházet z úpravy obsažené v GDPR, ačkoliv tento právní předpis nabyl účinnosti až po vydání napadeného rozhodnutí).
56. Podle § 8a informačního zákona, *[i]nformace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
57. Podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů (již neúčinný právní předpis, citováno toliko z ilustračních důvodů), *[s]právce může zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat, pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života.*
58. Podle čl. 6 odst. 1 písm. e) a f) GDPR,
 1. *Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:*
 - e) *zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;*
 - f) *zpracování je nezbytné pro účely oprávněných zájmů příslušného správce či třetí strany, kromě případů, kdy před těmito zájmy mají přednost zájmy nebo základní práva a svobody subjektu údajů vyžadující ochranu osobních údajů, zejména pokud je subjektem údajů dítě.*
59. Žalobce případně poukazuje na to, že za předchozí právní úpravy, zákona č. 101/2000 Sb., by se na posuzovaný případ uplatnila výjimka z povinnosti zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) tohoto zákona. Citované

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

ustanovení totiž umožňovalo zpracování (v tomto případě poskytnutí osobních údajů třetí osobě) v případě, že zde bylo právo jiné osoby (které muselo být šetřeno). Takovým právem mohlo být i právo na informace; v takovém případě ale zákon předpokládal poměření těchto dvou práv v kontextu konkrétního případu.

60. **GDPR v čl. 6 odst. 1 písm. f)** obsahuje v zásadě totožné ustanovení, které umožňuje upřednostnit práva jiných osoby (tedy i právo jiných osob na informace) před právem subjektů údajů na ochranu osobních údajů, ovšem opět na základě konkrétního poměření těchto v kolizi stojících práv. Odkaz žalobce na čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR je nepřipadný, neboť v případě poskytování informací není primární povinnost povinného subjektu poskytovat informace, ale právo (které má každý) na tyto informace; povinnost povinných subjektů je v tomto ohledu až sekundární.
61. Městský soud tedy dále v souladu s čl. 6 odst. 1 písm. f) GDPR přistoupil k poměření v kolizi stojícího práva dotčených osob (konečných vlastníků původní spol. BOHEMIANS REAL, a.s.) na ochranu osobních údajů či na ochranu soukromí a práva žalobce na informace (či v širším smyslu veřejného zájmu na poskytnutí takové informace, který se realizuje prostřednictvím práva žalobce na informace). Posouzení těchto v kolizi stojících práv (a zájmu) bude provedeno prostřednictvím **tradičního testu proporcionality** (ve vztahu k právu na informace též označovaném jako test veřejného zájmu), ten se skládá ze tří následných kroků (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41 a bohatá judikatura Ústavního soudu i správních soudů). V prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (soud zkoumá, zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřeby (soud zkoumá, zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), konečně ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (soud porovnává závažnost obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).
62. Městský soud stručně konstatuje, že v daném případě je naplněno jak **kritérium vhodnosti, tak potřeby**. V daném případě je zřejmé, že právu žalobce na informace může být učiněno zadost omezením práva dotčených osob na ochraně osobních údajů (kritérium vhodnosti); současně je zřejmé, že zde není jiný méně zasahující způsob řešení, neboť obsahem nárokováného práva na informace v tomto případě je právě znalost základních osobních údajů dotčených osob – žádné jiné řešení se v daném případě nenabízí, rovněž účel veřejné kontroly (posouzení případného střetu zájmů apod.) může být naplněn pouze, pokud budou identifikovány konkrétní osoby (kritérium potřeby).
63. Městský soud tedy přistoupil k závěrečnému kroku testu proporcionality a uvážil, které z uvedených v kolizi stojících práv v daném případě převáží (**proporcionalita v užším smyslu**).
64. Městský soud shrnuje, že ve prospěch práva na informace v tomto případě hovoří zejména zájem na veřejné kontrole nakládání s veřejným majetkem (zejména kontrola nad ev. střetem zájmů, korupčním jednáním apod.); tyto důvody soud podrobně rozvedl v bodech 48 až 53 shora a na tomto místě na ně tedy toliko odkazuje. Zcela zásadní okolností ve vztahu k ochraně osobních údajů je potom v kombinaci s uvedeným zájmem na veřejné kontrole ta skutečnost, že se v daném případě jednalo o obchodní transakci velmi značného

rozsahu (podle usnesení ZHMP a ze dne 31. 3. 2016 č. 15/10 měla být kupní cena přesahovat částku 120 mil. Kč).

65. Ve prospěch práva na ochranu osobních údajů potom hovoří skutečnost, že poskytnutím požadované informace bude odhaleno, že dotčené osoby (koneční vlastníci původní spol. BOHEMIANS REAL, a.s.) drží – byť zprostředkovaně – poměrně rozsáhlý majetek a mohou z něho mít značné příjmy (odhalena tedy může být informace o majetkových poměrech dotčených osob).
66. Městský soud je – ve shodě s názorem žalobce rekapitulovaným v bodě 14 shora – toho názoru, že v daném případě převáží právo žalobce na informace. Veden je zejména úvahou, že v posuzovaném případě žádost o informace směřuje k odtajnění pozadí rozsáhlé investice žalovaného, tedy vynaložení značného množství finančních prostředků. Právě čím vyšší je objem vynaložených finančních prostředků, tím větší závažnost by měl případný střet zájmů nebo korupční jednání apod. a tím větší je veřejný zájem na transparentnosti příslušné obchodní transakce včetně odtajnění jejího majetkového pozadí (na uvedenou transakci nadto budou zřejmě navázány další investiční výdaje spojené s údržbou případně úpravou nabytého majetku). Původní spol. BOHEMIANS REAL, a.s. si zajisté nemusela za svého obchodního partnera vybrat žalovaného, tím tak mohla předejít možnosti, že po ní bude vyžadováno, aby odtajnila svou vlastnickou strukturu. Pokud si ale za svého partnera vybrala žalovaného, potom tato společnost (a tedy i dotčené osoby – koneční vlastníci) musí akceptovat požadavek na vyšší míru transparentnosti, kterou obchodování s veřejným sektorem vyžaduje, jak je konečně obecně známo.
67. Městský soud rovněž neshledal, že by byl dán jiný důvod pro odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Ve světle tohoto závěru tudíž postupoval podle § 16 odst. 5 informačního zákona a žalovanému uložil, aby žalobci požadované informace ve stanovené lhůtě poskytl.
68. Městský soud dále rozhodl, v jaké struktuře má žalovaný žalobci požadované informace poskytnout. Žalobce se ve své žádosti o informace ze dne 4. 10. 2016 dotazoval na „*kdo je skutečným vlastníkem (...)*“; neuvedl přitom, přesně které osobní údaje požaduje poskytnout. V žalobě potom hovoří o „*vlastnické struktuře*“. Městský soud proto – i z obavy před dalším obstrukčním jednáním žalovaného – jednoznačně stanovil, přesně které osobní údaje dotčených osob mají být žalobci poskytnuty. Vycházel přitom analogicky ze znění § 8b odst. 3 informačního zákona, který se týká poskytování základních osobních údajů příjemců veřejných prostředků (v posuzovaném případě koneční vlastníci sice nejsou příjemci veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1; nicméně jejich postavení je obdobné, neboť jsou konečnými beneficienty úplatné obchodní transakce). Základní osobní údaje, které vyjmenovává § 8b odst. 3 informačního zákona lze považovat za v zásadě dostatečné pro identifikaci konkrétní osoby (např. samotné jméno a příjmení by nemusely vést – bez znalosti dalších údajů – k takovéto identifikaci; nositelů stejného jména může být v České republice mnoho) aniž by šly nad rámec potřeby této identifikace.

V.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

69. Vzhledem k výše odůvodněným závěrům městský soud uzavírá, že shledal, že v posuzovaném případě nebyly dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

informace, rozhodl proto v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona zrušit napadené rozhodnutí a současně žalovanému uložil požadované informace žalobci poskytnout.

70. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Žalobce nebyl právně zastoupen, náleží mu tudíž náhrada nákladů toliko za soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 24. srpna 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.